

Octave Mirbeau

A szeretők

Szereplők

Szerelmes férfi

Szerelmes nő

Mesélő

A helyszín egy közönséges park, holdfényben. Jobbról kőpad egy lehajló ágú fa alatt. Mikor felmegy a függöny a színpad üres. A Mesélő, aki lehet a Rendező is, balról bejön. Feketében van, fehér kesztyűvel, igen ünnepélyes. Elegáns mozgással előrejön egész az előszínpadig, köszönti a közönséget.

ELSŐ JELENET

MESÉLŐ, a díszletre mutatva

Hölgyeim, Uraim...ez itt egy parkrészlet, este. ...Az este langyos, csendes, kósza illatoktól bódító. ...A holdfénytől selymes égen kirajzolódik a fák levélzete, akár lila selyem előtt a fekete csipke...A lány, meglepő körvonalú árnyék kötegek között, a bizonytalan távolban, ködfátylába burkolózva ragyog egy élénk fényfolt... medence vagy tó... nem tudni... önökre bízom...Párolgó, isteni pillanat!...Mindenütt szerelem...titokzatosan árad a láthatatlan sétányokon, az erdő mélyén, a tisztásokon...lehelete rezegteti az ágakat, épp csak egy kicsit...Gyönyörű! (*Elérzékenyülve a padra mutat.*) És íme egy pad, alig mohos, alig zöld...egy régi-régi kőpad, széles és sima, mint egy oltár...oltár, ahol a szerelem igéjét hirdetik...

(*Mintha verset mondana.*)

... Erdő mélyén, esti csendben kedvemre vannak a kőpadok.

(*Szünet.*)

...Hölgyeim és uraim, ha, amikor a függöny felmegy, egy olyan színpadképet látunk, ahol jobbra egy fa alatt, forrás vagy egyéb mellett, pad van, biztosak lehetünk abban, hogy szerelmi jelenet következik... Kell-e mondanom, hogy itt is az érzékeket borzongató éjszakában – oh, szerelmes szívek melankóliája! – mindjárt belép a szerelmes férfi, hogy a szerelmes nő mellé üljön, és öröktől való dolgokat fognak égis dicsérni, elturbékolni, elnyögdécselni, elsírdogálni, elzokogni, elénekelni...(A parkot pásztázva szemével.) Hol is tartottam? ...Mintha levelek susogását hallanám, úgy látom az ágakon át, hogy két árnyék közeledik ...Itt is vannak...Milyen szomorúak!...

(*Bejön a szerelmes férfi és a szerelmes nő. Mindketten szomorúak. A szerelmes nő csipkébe burkolva, a szerelmes férfi szmokingban...Mihelyt felbukkannak, a Mesélő meghajol és nagyon diszkréten kihátrál.*)

MÁSODIK JELENET

SZERELMES FÉRFI, SZERELMES NŐ

SZERELMES FÉRFI. – Oh, itt a pad...kedvenc padunk (*A pad felé közelít, gyengéden átölelve a szerelmes nőt*)...a régi kedves kőpad ...hányszor volt tanúja bódulatunknak,... gyönyörünknek...

SZERELMES NŐ (*félre*) – Már megint a pad...

SZERELMES FÉRFI. – Fáradtnak látszol...pihenjünk egy kicsit? ...

SZERELMES NŐ (*szórakozottan*). – Ahogy akarod...

SZERELMES FÉRFI. – Milyen szép vagy!...Ma este még szebb vagy...Az este is szép...*(Leülnek a padra: a szerelmes nő jobbra, nagyon feszült; a szerelmes férfi felé hajol, kezeit fogva mélyen szemébe néz. – Hosszú szünet.)* Gyönyörű esténk van!...

SZERELMES NŐ *(továbbra is szórakozott, réveteg)*. – Gyönyörű...

SZERELMES FÉRFI. – Ugye?

SZERELMES NŐ *(ugyanúgy)*. – Igen...

SZERELMES FÉRFI *(líraian)*. – Oh, milyen hatalmas titok a szerelem!... Minden este idejövünk... Mindig ugyanazt látjuk...ugyanazokat a fényeket...ugyanazt az éji álmot... és, mégis, minden este új örömeket hoz...mindig túláradóbbat, mindig titokzatosabbakat...egyre rejtélyesebbeket... és mindez olyan édes..., olyan édes... *(Szünet.)* ...annyira édes!...*(Újabb szünet.)* ...Ugye?...

SZERELMES NŐ. – Mi?

SZERELMES FÉRFI. – Hogy mennyire édes? ...

SZERELMES NŐ. – Mi édes?

SZERELMES FÉRFI *(Kicsit megzavarodva)*. – Hát ... mit tudom én ...ezek a fények, ...az éji álmom...a felreppenő kis madár... *(Hirtelen fellelkedve)*. ...Az örömek, amiket átélünk...ezek a szédítő örömek!...

SZERELMES NŐ. – Ja, persze, ...bocsánat...de mennyire, hogy édesek!... *(Sóhajt.)*

SZERELMES FÉRFI *(rövid szünet után. Elszomorodva)*.- De most ezt mért így mondd?...

SZERELMES NŐ. – Hát hogy mondjam?...

SZERELMES FÉRFI.- Nem ismerem a hangodra...nem ismerem rád...Teljesen megváltoztál...*(kiszórtatva)* Szerelmem. *(Szünet.)*...Édes lelkem...*(Ismét szünet. Mintegy fokozva.)*...Kincsem...*(Szünet. Még közelebb hajol, szorosán át akarja ölelni. A nő kissé elhúzódik.)* Mért nem mondasz semmit?...Mire gondolsz?

SZERELMES NŐ. – Semmire...

SZERELMES FÉRFI.- Szóval semmire sem gondolsz? ...Meg vagy sértődve?

SZERELMES NŐ. – Én, megsértődve?...

SZERELMES FÉRFI.- Igen...

SZERELMES NŐ. – Meg kellene, hogy legyek sértődve?

SZERELMES FÉRFI *(ellágyulva)*. – Jaj, dehogy...Csak kérdezem...Könyörgöm, csak nem vagy megsértődve valamiért?

SZERELMES NŐ. – Talán lenne rá okom?

SZERELMES FÉRFI *(nagyon szomorú)*.- De hát nem szólsz egy szót se. ...Én beszélek hozzád,...beszélek minden féléről...

SZERELMES NŐ *(keserűen)*. – Hogy minden milyen édes!...

SZERELMES FÉRFI. – Hát, igen. Beszélek hozzád, te meg nem szólsz semmit!

SZERELMES NŐ. – Nem vagyok megsértődve...

SZERELMES FÉRFI. – Szomorú vagy?...

SZERELMES NŐ. – Nem vagyok. ...Micsoda ötlet!...Mért lennék szomorú?...*(sóhajt)*

SZERELMES FÉRFI *(élénkebben)*. – Valami bajod van... Valamit titkolsz előlem...

SZERELMES NŐ. – Nem. Végül is...Semmi bajom...

SZERELMES FÉRFI.- Engem nem lehet becsapni...A szívemet nem lehet becsapni...A szívem azt mondja, hogy valami bajod van...Mi a baj?...

SZERELMES NŐ. – Semmi.

SZERELMES FÉRFI *(Hévvél unszolja)*.- Nyugodtan elmondhatod... mondd csak el nyugodtan...Mi a baj?

SZERELMES NŐ *(idegesen feláll, és átmegy balra)*. – De hát mondom, hogy semmi...semmi...semmi *(Sírva fakad.)* Semmi bajom.

SZERELMES FÉRFI *(felugrik, ismét át akarja ölelni)*. – Te sírsz?...ó, most mért sírsz?

SZERELMES NŐ. – Nem sírok.... Nem sírok.

SZERELMES FÉRFI. – De, de, sírsz. ...

SZERELMES NŐ. – Hagyjál.

SZERELMES FÉRFI. – Hallom, hogy sírsz...Mi baj?

SZERELMES NŐ. – Csak feszült vagyok egy kicsit...az éjszaka is...(keserűen) Talán a fények...talán az éji álmom...meg az örömök!...Már el is múlt, látod, már nem sírok...(zokogásba tör ki) Érthetetlen. ... én nem akarok...nem akarok sírni...

SZERELMES FÉRFI (zavartan keresi a szavakat). – Drágám...imádlak...édes egyetlenem..., mert az enyém vagy, ugye?...Én pedig... a tiéd...(A nő szomorúan tagadja.) Egymáséi vagyunk... te meg én...

SZERELMES NŐ (tagadólag ingatja a fejét és nyöszörög). – Ó, alig-alig!...

SZERELMES FÉRFI. – Hallgass ide. Nem akarom, hogy sírj. ...Nincs is okod rá...Nem sírhatsz. ...Nincs jogod hozzá. ...Megőrjítesz a sírásoddal... belepusztulok...teljesen ...Mondd csak...Könyörgök, válaszolj (Lenéz a kezére.) Egy könnycsepp...Drága könnycsepp a drága szemeidből...a kezemen!...

SZERELMES NŐ. – De nem. Én már nem sírok.

SZERELMES FÉRFI. – De igen...bizony...

SZERELMES NŐ. – Ez csak harmat...semmi más.

SZERELMES FÉRFI. – Szemeid harmatozása...a kezemen. (megcsókolja a kezét.) Drága kis könnycsepp a kezemen...(szünet) Én bántottalak meg?

SZERELMES NŐ. – Mért bántottál volna meg?...

SZERELMES FÉRFI. – Hát nem tudom...nem akaratból...az biztos...

SZERELMES NŐ. – De nem...

SZERELMES FÉRFI. – Akkor valaki más bántott? ...*(hősiesen)* Ha megtudnám, hogy valaki bántott...*(nagyon izgatott)* Velem gyűlik meg a baja!...*(Képzeltbeli ellenséget fenyeget.)*

SZERELMES NŐ. – Nyugalom...engedj el, mire jó ez?...Úgyse értenéd meg...De nem tehetsz róla: férfi vagy, én meg nő...

SZERELMES FÉRFI *(gyengéden, cinikusra vált hirtelen)*. – Csak nem? ...Ha nem mondod...

SZERELMES NŐ *(ellöki magától)*. – Milyen közönséges vagy!...

SZERELMES FÉRFI *(kezeit összekulcsolva)*. – Ó!

SZERELMES NŐ. – Látod, hogy nem vagy képes megérteni...Ezt csak a nők értik...csak nők tudnák átérezni a szenvedésem... *(néhány lépést tesz, panaszos.)*

SZERELMES FÉRFI. – Ó, szóval szenvedsz!...

SZERELMES NŐ. – Jaj, dehogyan...

SZERELMES FÉRFI. – Tudtam...én tudtam, hogy szenvedsz...

SZERELMES NŐ. – Hagyjuk, ...unom már...kísérj vissza a kastélyba...

SZERELMES FÉRFI. – Kérlek, ...könyörgöm...beszélj a szenvedéseidről...hát már nem én vagyok a *(halkabban)*...legkedvesebb barátod? És nemcsak a szájadnak, szemednek, hajadnak, egész lángoló, titkos testednek.

SZERELMES NŐ. – De, persze, természetesen.

SZERELMES FÉRFI. – Barátja vagyok a gondolataidnak...szívednek...lelkednek. *(Lelkesen.)* Hát már nem én vagyok lelkednek lelke? Ez iszonyú lenne!...Könyörgöm...

SZERELMES NŐ. – Hagyjuk ezt...Menjünk vissza...Nincs értelme a beszédnek...Hiba volt kimutatni a fájdalmamat. Szervenudni úgyis csak egyedül lehet.

SZERELMES FÉRFI. – Egyedül szenvedni! ...Azt már nem...Azt nem engedhetem...Soha...Kérem a részem a fájdalmaidból...Mindet, ami megillet engem.

SZERELMES NŐ. – Ne unszoldj...Megbántasz velem...Biztosítalak, hogy így lesz a legjobb...

SZERELMES FÉRFI *(túlfűtötten)*. – De ki akarom venni a részem belőle. Sőt, mindet átvállalom. Olyan kedvesek nekem...Mindet magamnak akarom! ...Még hogy egyedül szenvedni? Szörnyűségeket beszélsz!...Semmiképp sem engedem...*(megsimogatja.)* Azt akarom, hogy boldog légy!

SZERELMES NŐ. – Hogy lehetnék boldog...pont most ...mikor...

SZERELMES FÉRFI. – Mikor...?

SZERELMES NŐ. – Most, hogy már nem szeretsz...

SZERELMES FÉRFI. – Isten az égben! ...Hogy én nem szeretlek?...

SZERELMES NŐ. – Igen...

SZERELMES FÉRFI. – Én? ...De hát ezt miért mondd?...

SZERELMES NŐ. – Azért mondom, mert tudom, hogy már nem szeretsz.

SZERELMES FÉRFI. – De ez örültség...a legértelmetlenebb örültség...Ez tiszta téboly, örület...Még hogy én nem szeretlek már?...Tudod, hogy ez már-már istenkáromlás!...(A nő egy mozdulatára.) ...Igenis, nincs rá jobb szó: örület...Értelmetlenség...Honnan szeded, hogy én ...még hogy én nem szeretlek?...

SZERELMES NŐ. – Minden erről szól.

SZERELMES FÉRFI. – Minden...minden...Ez nem elég...Túl homályos...Mondd pontosabban...

SZERELMES NŐ. – Megváltoztál...

SZERELMES FÉRFI. – Ez nem igaz...

SZERELMES NŐ. – Érzem, hogy untatlak...

SZERELMES FÉRFI. – Ez nem igaz... Ez nem igaz...

SZERELMES NŐ. – Megint dohányzol.

SZERELMES FÉRFI. – De hát édes szívem, én mindig is dohányoztam. Emlékezz vissza. Nem dohányoztam mindig?

SZERELMES NŐ. – Nem úgy, mint most. Régen... soha nem gyújtottál volna rá ...utána...

SZERELMES FÉRFI. – Már megbocsáss... már megbocsáss...

SZERELMES NŐ. – Nem is vagy olyan jól öltözött...

SZERELMES FÉRFI (*elképedve*). – Na hát, ez aztán ...

SZERELMES NŐ. – Pacuha vagy... ápolatlan...

SZERELMES FÉRFI. – Ez azért már mégiscsak...

SZERELMES NŐ. – Vannak részletek, melyek nem kerülhetik el egy kifinomult és szerelmes nő figyelmét...

SZERELMES FÉRFI. – Ezt a szemrehányást nem vártam. ...teljesen elképeszt...Még hogy ápolatlan...Minden kifogást el tudtam volna fogadni, ...talán...De ezt!...(keserű és sértődött) Szóval piszkosnak találsz?...

SZERELMES NŐ. – Nem azt mondtam.

SZERELMES FÉRFI. – Nem, de mégis undorítónak találsz....

SZERELMES NŐ. – Megint a túlzásaid.

SZERELMES FÉRFI. – Most végül is mi változott meg rajtam?...Meg kell, hogy mondjam, hogy nagyon megaláznok találok...ezt az egészet...(minden méltóságát összeszedve) A becsületedért, a szerelmünkért elvárom, hogy megmondd pontosan...elvárom, ...mert ez így nagyon megalázó...

SZERELMES NŐ. – Nincs mit mondanom....

SZERELMES FÉRFI. – Úgy persze könnyű...

SZERELMES NŐ. – Ezek olyan apróságok...árnyalatok...semmiségek...amiket nem lehet szavakba foglalni, ha valaki magától nem veszi észre...

SZERELMES FÉRFI. – Árnyalatok?...Én, akiről mindenki úgy tartja, hogy a legkisebb részleteket is észreveszem...Ezt nem tudom elfogadni...Ez rettenetesen megalázó...(szünet)

SZERELMES NŐ. – Látod, még csak nem is tiltakozol....

SZERELMES FÉRFI. – Hogyhogy nem tiltakozom? ...Nagyon különös vagy ma este...De igen, igenis tiltakozom. ...minden erőmmel tiltakozom.

SZERELMES NŐ. – De nem! És pont ebből tudom, hogy már nem szeretsz. ...Régen az első szóra ugrottál volna...

SZERELMES FÉRFI. – Ugrok én most is...

SZERELMES NŐ. – De nem úgy, mint régen.

SZERELMES FÉRFI. – Ez már mindennek a teteje.

SZERELMES NŐ. – Most olyan közömbös vagy...délután is...azt hittem belehalok...

SZERELMES FÉRFI. – Belehalsz?...ma délután?...sose láttalak még ilyen vidámnak, ilyen elbűvölőnek...ilyen boldognak...ilyen szerelmesnek, mint délután a lefüggönyözött kis szalonban...a heverőn...imádtad, hogy simogatlak...csókoltál, már elfelejtetted?

SZERELMES NŐ. – Mit beszélsz?

SZERELMES FÉRFI. – Azt mondom, hogy öleltelek...és mikor a kezem a csipkék alá tévedt...gyönyörű voltál...odaadó és alélt...azt mondom.

SZERELMES NŐ. – Hallgass!...Ocsmányságokat beszélsz!

SZERELMES FÉRFI. – Még hogy majd meghaltál...a gyönyörtől, legfeljebb...

SZERELMES NŐ. – De nagyra vagy...

SZERELMES FÉRFI. – Hát akkor mibe haltál majdnem bele ma délután?

SZERELMES NŐ. – Még kérde?

SZERELMES FÉRFI. – Igen, kérdezem. (*határozottan*) Kér-de-zem.

SZERELMES NŐ. – Tudod jól...

SZERELMES FÉRFI. – Esküszöm, hogy ...

SZERELMES NŐ. – Ne esküdj...ez nem az a pillanat...

SZERELMES FÉRFI. – Esküszöm, hogy ...hiába kutatok az emlékezetemben...Mi történt hát délután?...

SZERELMES NŐ. – Na, jó. Tegyük fel, hogy semmi nem történt. ...Akkor most miről beszélünk?...Semmit nem látsz,..teljesen érzéketlen vagy...El kellett volna titkolnom a lelki bajaimat. ...Mit érdekel téged az én lelkem...

SZERELMES FÉRFI. – Na, álljunk csak itt meg... Ne keverjünk mindent mindennel össze...Délután nem éppen a lelkedről volt szó..., hanem a ...

SZERELMES NŐ. – Hallgass most már...

SZERELMES FÉRFI. – Az az igazság, kedvesem, hogy semmit nem értek abból, amit összehordasz. ...Olyan furcsa vagy ma este...

SZERELMES NŐ. – És még én vagyok furcsa...már csak az kell, hogy sérteggess...

SZERELMES FÉRFI. – Nem akartalak megsérteni...Csak azt mondom, hogy furcsa vagy ma este.

SZERELMES NŐ. – És te? Te milyen vagy?...Mit számít neked, hogy megsérted a legbensőbb érzelmeimet...lelkem finomságait...

SZERELMES FÉRFI. – Hogy én megsértettem a te...

SZERELMES NŐ. – Szóval szeretsz. Ehhez kell ám a bátorság! Beleszeretni egy szép, fiatal, gazdag, körülrajongott nőbe! Valóságos heroizmus..

SZERELMES FÉRFI. – Ezt nem mondtam.

SZERELMES NŐ. – És azt hiszed, hogy nem vagy adósom...nekem, aki mindent feláldoztam érted...amikor két szippantás szivar között szerelmet vallottál.

SZERELMES FÉRFI. – Már megbocsáss, ennek semmi köze ...

SZERELMES NŐ. – Szóval szeretsz. ...De hát valaha is foglalkoztatott téged az én boldogságom?

SZERELMES FÉRFI. – Hát persze.

SZERELMES NŐ. – Ha csak egy pillanatra is, jutott eszedbe, hogy feláldozd értem az egész életed?...Értem, aki többet áldoztam fel még az életemnél is...a jó hírnevetem!...a nyugalمامat...a becsületedet...(a férfi egy mozdulatára)...igen, igen, a becsületedet!

SZERELMES FÉRFI. – De, drágám...

SZERELMES NŐ (*szavába vágva*). – Gondoltál-e valaha is arra, hogy az udvariasság szabályait betartva, - ahogyan azt minden lovagias férfi tenné, aki tisztában van azzal, hogy

mi egy nő hírneve, ...mi egy ház tisztessége...-, hogy megóvj a jelen kínos helyzetét? soha!
...a hiúságot, a gőgöt legyezgette, hogy közszemlére tegyél... Úgy bizony!...

SZERELMES FÉRFI. – Ez már igazán sok! Női logikátlanság...

SZERELMES NŐ. – Mert azt állítod, hogy nem tettél közszemlére?...Ezt mered mondani?

SZERELMES FÉRFI. – Akkor most hallgass végig...Hagy mondjam el...

SZERELMES NŐ. – Az éttermekben...a Neuilly vásárban...a színházak páholyaiban...vagy mit tudom én... A barátaid, akiket elhoztál hozzám...akiket beavattál a titkos életünkbe?...*(a férfi tiltakozik)* Ezt minek nevezzük akkor?

SZERELMES FÉRFI. –Ez így nem méltányos...Emlékezz vissza....A barátok,...az éttermek..., a színház..., szívem, hát te akartad,...követted...

SZERELMES NŐ. – Én?

SZERELMES FÉRFI. – Igen...és szerelemből...Ó, szerelemből...

SZERELMES NŐ. – Most aztán betelt a pohár. Semmi erkölcsi érzék nincs benned.

SZERELMES FÉRFI. – De hát gondolkodj már...kutass az emlékeidben...Hányszor kellett óvatlanságaidra nekem figyelmeztetni téged!

SZERELMES NŐ. – Óvatlanságaimra, engem? Micsoda szavak!

SZERELMES FÉRFI *(finomítva a kifejezésen)*. – Imádom az óvatlanságaidat...Hányszor előfordult, hogy nekem kellett a lendületedet visszafogni...rámutatni az elővigyázatlanságod veszélyeire...

SZERELMES NŐ. – Fertelmes...

SZERELMES FÉRFI. – Ez nem szemrehányás...drágám, értsd jól...épp ellenkezőleg...büszke voltam rá, ...megrészegült! Azt gondoltam, hogy milyen nagyszerű lelked van! Nagyszerű és szabad! Aki, ha szeret, füttyöl a közvéleményre, az előítéletekre, a világ ostobaságaira...Fenségesnek láttalak...

SZERELMES NŐ. – Tényleg? ...Na, hát ez csodálatos...Az öntudatlanságod túlmeleg minden elképzelhető határon...Csak nem hiszed, hogy ellenállhatatlan kényszerem volt arra, hogy telekürtöljem a világot azzal, hogy te vagy a szeretőm?...Íme, itt a szeretőm! Milyen természetes, milyen nőies lett volna!...*(dühösen)* Hát ez a te tiszteleted!...Mégis kinek nézel te engem?...Talán utcalánynak?

SZERELMES FÉRFI. – Miket hordasz össze? ...Miket hordasz össze?...Honnan szeded mindezt?

SZERELMES NŐ. – A fenébe is...Egy utcalány voltam neked, most már világos...egyike azoknak a szálnalmas teremtményeknek, akikkel tapintatlanságod miatt egyszer-számra nekem is találkoznom kellett, bármennyire sértett is. Most már értem..., ó, most már értem...Hogy milyen gonosz vagy..., hogy mennyire gyáva vagy...*(kezeibe temeti arcát és zokog)*...Micsoda szégyen!...

SZERELMES FÉRFI *(eszét veszítve)*. – Ó, és most megint sírsz!...Istenem! Édes Istenem!...Nem tudom, mit mondjak...mit válaszoljak erre...

SZERELMES NŐ. – Hát ezt érdemeltem tőled?...Épp tőled?...Nagyon kegyetlen vagy...

SZERELMES FÉRFI. – Hallgass meg. *(Átöleli és óvatosan a padhoz vezeti, leülteti.)* Hallgass meg!...Jaj, kérlek... *(Megkockáztat egy kis simogatást.)*

SZERELMES NŐ. – Nem. Nem akarom...Nem érdemled meg...olyan visszataszító...

SZERELMES FÉRFI. – Ne sírj...Szenvedek, ha sírni látlak...

SZERELMES NŐ. – Ugyan! Mit számít az neked...Számíthat egyáltalán,...

SZERELMES FÉRFI. – Na, jó...igen, ártottam neked...szívem királynője...hogy mivel, azt nem tudom, de biztos súlyosan ártottam...hatalmas a vétkem...Igen, megvallom...De most már vége...Megbántam! És bocsánatot kérek...

SZERELMES NŐ *(könnyektől fátyolos hangon)*. – Jobb lesz, ha meghalok.

SZERELMES FÉRFI. – Ne mondj ilyeneket...Megtiltom...Meghalni?...Nincs hozzá jogod!

SZERELMES NŐ. – De, de. Jobb, ha meghalok. Ó, most rögtön...a boldogságom összeomlott örökre...Látod? Semmi nem vagyok a szemedben...Csak az önhiittségednek kellettem, a hiúságodnak...vagy legfeljebb mint múló öröm... Semmi nem vagyok a szemedben...A lelkem nem jelent semmit neked...

SZERELMES FÉRFI. – A lelked?

SZERELMES NŐ. – Igen, te gonosz, a lelkem...az én szegény, szerencsétlen lelkem...Mi az a te szemedben?

SZERELMES FÉRFI. – Ó, a lelked,... ne káromold az eget, ...a lelked az én mindenem...

SZERELMES NŐ (*gyenge, lágy hangon*). – Semmi...semmi...semmi...

SZERELMES FÉRFI (*mély hangon*). – Minden, a lelked a mindenem. Olyan drága, mint az életem...benne van minden örömöm...mindenem...

SZERELMES NŐ. – Nem gondolsz eleget arra, hogy nő vagyok...

SZERELMES FÉRFI. – Ne beszélj...másra sem gondolok...

SZERELMES NŐ. – Egy nő...felfogtad?... sokszor olyan, mint egy kicsi gyerek...

SZERELMES FÉRFI (*karjaiban ringatva*). – egy kis baba...

SZERELMES NŐ. – Kicsi, szeszélyes...érzékeny...beteg kisbaba...

SZERELMES FÉRFI. – Kisbaba...kisbaba...édes kisbaba...

SZERELMES NŐ. – Ringatni kell...vigasztalni...édes, simogató dallamokat énekelni a kis lelkének...

SZERELMES FÉRFI. – Ringatni foglak...vigasztalni...mindenféle dallamokat énekelni...

SZERELMES NŐ. – Gyakran?

SZERELMES FÉRFI. – Mindig...mindig!...

SZERELMES NŐ. – Meg aztán, úgy sejtem, hogy butának tartasz?...

SZERELMES FÉRFI. – Hogy feltételezheted?

SZERELMES NŐ. – Teljesen ostobának...

SZERELMES FÉRFI. – Téged?

SZERELMES NŐ. – Igen, igen...ostobának hiszel...Ugye, hogy ostobának hiszel?...

SZERELMES FÉRFI. – Figyelj!...(Hosszan megcsókolja.) Édes egyetlenem...Ostobának? ...Te vagy nekem a fény...az értelem...a mindenem...a mindenem vagy (*vidáman*)...kedves mimindenem...

SZERELMES NŐ. – Mert ha ostobának hinnél, akkor? ...

SZERELMES FÉRFI. – Te vagy nekem az erő...a drága erő...csak benned létezem...csak általad...csak neked...Nélküled...elveszek...egy szegény szenvedő lélek leszek...mint az utazó ... éjszaka...erdőben...mint egy eltévedt kutya a tömegben...mint...mint...

SZERELMES NŐ. – Folytasd...ezt nagyon jó hallani...

SZERELMES FÉRFI. – Nincs az a nap, az a perc, az a pillanat...mikor ne rád gondolnék...Éjjel, nappal, este, ...ébred...álmodva..., ha dolgozom...Nincs egy percem...érted?...mikor a te szíved, a te lelked...

SZERELMES NŐ. – Még...még!...

SZERELMES FÉRFI. – A szíved...a lelked...a szemed...a kezed...a gyönyörű kezeid..., a gyönyörű szemeid...

SZERELMES NŐ. – Tényleg?...Esküszöl?...

SZERELMES FÉRFI. – Igen, igen...esküszöm! A szád...

SZERELMES NŐ (*fél aléltn*). – Ó, drágám, drágám...Máskor ugye nem mondod...máskor nem bántod a te kis babádat?

SZERELMES FÉRFI. – Ne beszélj...esküszöm...soha többé...csak a lelked...a szájad...a...(csönd, csók)

FÜGGÖNY